

ת"פ 4323/03/23 - מדינת ישראל נגד פלונית

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
ת"פ 4323-03-23 מדינת ישראל נ' פלונית (עצור/אסיר בפיקוח)

לפני
המאשימה
כבוד השופט עמית ציון קאפח
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אריאל גטניו

נגד
הנאשמת
פלונית
ע"י ב"כ עו"ד גלאון קפלנסקי

גזר דין

1. לנסיבות נדרשתי בהכרעת הדין מיום 14.11.23 בגדרה הרשעתי את הנאשמת בעבירה של גניבה בידי עובד עבירה לפי סעיף 391 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

2. שלוש הערות מבוא:

א. הנאשמת הודתה במקצת מן הגניבות והכרעת הדין המרשיעה התייחסה ליתר הגניבות, הכל כפי שיפורט בפרק נסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

ב. כתב האישום בתמצית:

הנאשמת עבדה כמטפלת של המתלוננת ילידת 1929 במשך כשנתיים וחצי עד יום מעצרה 21.2.23. במסגרת עבודתה לנה הנאשמת בביתה של המתלוננת.

במהלך התקופה שבין 9.2.23 ועד יום 21.2.23 ובהזדמנויות שונות בזזה הנאשמת את כל רכושה של המתלוננת במטרה להפכה לחסרת כל, כפי שיפורט בפרק נסיבות הקשורות בביצוע העבירה. ביום המעצר 21.2.23 נותרה דירת המתלוננת ריקה לחלוטין בשל מעשי הגניבה של הנאשמת. המתלוננת נותרה ללא כל חפץ או מלבוש מלבד בגדים לגופה וללא כל ציוד בסיסי וחיוני לניהול חיים תקינים. על רקע האמור לעיל, אושפזה המתלוננת בבית חולים ביום 25.2.23 כשהיא סובלת מקוצר נשימה ומחולשה. האשפוז היה למספר ימים ולאחר מכן הועברה למסגרת סיעודית.

ערכם של כל הפריטים שנגנבו עולה על 1,000 ₪.

ג. להכרעת הדין קדם הסדר טיעון לפיו תושמט עבירת ההתעללות מכתב האישום, הנאשמת תודה במקצת הגניבות וההכרעה אשר ליתר הגניבות תיגזר מחומר הראיות אשר יוגש לי. כן הוסכם כי הסנגור יהיה רשאי לטעון לקרבה לסייג המעניק פטור לאחריות פלילית עקב מחלת נפש.

3. ראיות לעונש

מטעם התביעה העידו בני משפחת המתלוננת, אחיה ונכדה.

מטעם ההגנה הוגשו מסמכים שונים כפי שיפורט בפרק נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, העידו בני משפחתה בVC ממקום מושבם באוזבקיסטן וכן חברתה.

4. תמצית טיעוני הצדדים לעונש

בטיעוניה לעונש עמדה התובעת על נסיבות ביצוע העבירות. היא ציינה כי מדובר בתיק תקדימי וחריג. התובעת עמדה על החומרה היתרה אשר בביצוע העבירות הן בהינתן יחסי מטפל מטופל, הן לנוכח גילה של המתלוננת המרותקת לכיסא גלגלים והן במהות הגניבות. לשיטת התובעת לגניבות קדם תכנון מוקדם לפי שבנה יחידה של המתלוננת נסע לחו"ל ביום בו החלו הגניבות.

התובעת טענה כי במקרה זה לא הוכחה קרבה לסייג המעניק פטור מחמת מחלת נפש, חרף היות המקרה "מוזר". התובעת ציינה כי על פי חוות הדעת השונות שהוגשו בעניינה של הנאשמת היא לא הייתה חולה אותה עת ולא נמצאו כל תסמינים פסיכויטיים או מחשבות שווא.

מכאן, עברה התובעת לפגיעה בערכים המוגנים ועתרה למתחם ענישה בין 42-60 חודשים מאסר בפועל וביקשה להשית על הנאשמת 50 חודשים מאסר בפועל.

התובעת הפנתה לפסיקה.

בטיעוניה לעונש הפנה הסנגור לאלה:

המסמכים המלמדים על אבחונה של הנאשמת בשנת 2015 כלוקה בסכיזופרניה.

ב"כ הנאשמת מיקד את עיקר טיעוניה בקרבה לסייג אשר לשיטתו הסייג נתמך הן בנסיבות המקרה, הן בחוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה מטעם הסנגוריה והן באישור אשר הגיע מאת רשויות הרפואה מאוזבקיסטן. בנדון זה ציין הסנגור כי על מנת להשלים את חוות הדעת של המומחה מטעם ההגנה נדרשה בדיקה נוספת REM שעלותה כ-60,000 ₪. הנאשמת לא יכולה הייתה לעמוד במימון בדיקה זו וחסרון הכיס שלה היה לה לרועץ. עוד עמד על תפקודה של המתלוננת עד לאירועים מושא כתב האישום. ב"כ הנאשמת הוסיף והפנה לנסיבותיה האישיות וציין כי הנאשמת באה לארץ בשנת 2017, טיפלה במסירות באדם אחר במשך 3 שנים ולאחר מכן עברה לטפל במתלוננת. הנאשמת ללא

עבר פלילי והיא בחרדה גדולה לפי שהיא מצויה מאז העברתה למעצר באיזוק אלקטרוני בחלופת מעצר, בתנאים קשים ביותר שאת כאשר באותו מקום אין לה מקלט בשעת המלחמה הנוכחית.

אשר למתחם הענישה המבוקש על ידי התביעה, סבר הסנגור כי פסק הדין שהוגש על ידי התביעה אינו רלוונטי וכי באירועים חמורים יותר נגזרו עונשי מאסר של עבודות שירות או מאסר על תנאי.

הנאשמת עצמה בדבריה לעונש הביעה צער וחרטה. לדבריה "ראיתי את מה שעשיתי בסרטון וידאו לפני זה, לא הבנתי מה קרה". הנאשמת ביקשה כי ההליך הפלילי יסתיים בגירושה למדינתה.

בתום הטיועונים לעונש ביום 19.11.23 ביקש הסנגור דחייה של יומיים על מנת לצרף מסמכים נוספים. סברתי כי יש לנצל תקופה זו, לרבות אורכה לתביעה להגיש תגובתה למסמכים, על מנת לקבל התייחסות נוספת של הפסיכיאטר המחוזי למסמך אשר הוצג לראשונה בטיעונים לעונש כי הנאשמת לוקה בסכיזופרניה וכי מדובר במעשים חסרי פשר.

5. נסיבות קשורות בביצוע העבירה

בראש פרק זה יש לציין כי לא הוצג מניע כלשהו למעשי הגניבה לא בכתב האישום ולא בטיעונים לעונש. בהכרעת הדין ציינתי כי מדובר במעשים חסרי פשר לפי שהנאשמת לא הרוויחה דבר מהגניבות כפי שיתואר להלן.

בכפוף לקביעה בדבר קרבה לסייג יש לציין כי אכן מדובר בתכנון שקדם לביצוע העבירות ואף אופן ביצוען מלמד על מחשבה.

הנאשמת פירקה את הרהיטים בטרם הוציאה אותם לחצר הבית. היא גזלה את כל מה שהיה למתלוננת ובכלל זה אלבומי תמונות אשר יש להם ערך רגשי, תרופות, משקפי קריאה ועוד. לא זו אף זו, השכנות הטובות דאגו לקנות למתלוננת בגדים חדשים וציוד אחר אך גם אלה נגנבו. המתלוננת גנבה גם טלוויזיה, כיריים, מיקרוגל, משחת שיניים, טיטולים ועוד. משעה שהנאשמת גנבה גם את משקפיה של המתלוננת היא נטלה ממנה את היכולת לראות ולקרוא.

גם מקומו של הרדיאטור אשר נועד לחמם את הדירה לא נפקד מהחפצים הגנובים זאת בעונת החורף.

השכנות הטובות הותירו בידי המתלוננת פתק ובו מספרי טלפון ליצירת קשר אך גם פתק זה נגנב.

אין ספק כי המעשים פגעו קשות במתלוננת אשר נוכח הגניבות התכופות, שש במספר, הלכה לישון כשהיא מחבוקת בידה תיק אישי ובו חפציה האישיים וכסף מזומן. הנאשמת המתינה לשעת כושר, נכנסה לחדרה של המתלוננת ונטלה ממנה את התיק, שעון שענדה על פרק כף ידה, ניתקה מהחשמל את הרדיאטור כמו גם כרית ושמיכה שהתכסתה בה המתלוננת. באותה הזדמנות פירקה הנאשמת את השולחן בסלון, את הכיסא וגנבה תמונות, מגבות ומצעים בודדים שנתרו בארונות הדירה.

כל אלה מצאו עצמם בחצר הבניין כך שביום 21.2.23 נותרה דירת המתלוננת ריקה כליל בשל מעשי הגניבה של הנאשמת. המתלוננת נותרה ללא כל חפץ או מלבוש, מלבד בגדים לגופה. כאן המקום להזכיר שוב כי בין הפריטים נגנבו סבון רחצה, מברשת שיניים, נייר טואלט, טיטולים ועוד.

כללם של דברים- ישנם שלושה נדבכים אשר מצביעים על חומרתו המשמעותית של הנזק אשר נגרם למתלוננת המבדיל אותו מנזק ממוצע הנובע מביצוע עבירה של גניבה בידי עובד. ראשית, ניצול מערכת היחסים העדינה בין המתלוננת לנאשמת, שנית מצבה הבריאותי של המתלוננת ושלישית מהות הפריטים שנגנבו אשר נחזים להיות על פניו פריטים של מה בכך אולם חשיבותם גדולה ומשמעותית כאשר מדובר בפריטים הדרושים למגורים ולחיי היומיום. ביתר שאת כאשר מדובר במתלוננת חסרת אונים.

העבירה בה הואשמה הנאשמת היא גניבה בידי עובד אך ראוי גם ליתן את תשומת הלב לכך שהיחסים בין הנאשמת למתלוננת היו אף יחסי מטפל מטופל. לפיכך, לא מדובר בגניבה סטנדרטית של עובד ממעביד אלא במקרה בו שררו יחסי אמון עמוקים בין המתלוננת ובני משפחתה לנאשמת. למתלוננת תלות מוחלטת בנאשמת לפי שהיא בת 93, מרותקת לכיסא גלגלים ונתמכת בעזרה בפעולות פשוטות שונות. כך שהגניבות הללו מהוות ניצול מכוער ואכזרי של מצבה הסיעודי של המתלוננת, יחסי האמון, הנגישות שהייתה לנאשמת לכל חפצי המתלוננת מתוקף עבודתה, והתלות של המתלוננת בנאשמת, חוסר יכולתה של המתלוננת להגן על עצמה מפני יושבת ביתה ואף חוסר הישע שלה. בנוסף, מגורי הנאשמת בתוך ויחד עם המתלוננת בדירתה, כמי שאמונה על ביטחונה ותפקודה היומיומי אף מעצימים את הפגיעה הנפשית במתלוננת. כמו כן, אופי הפריטים שנגנבו הותירו את המתלוננת חסרת כל ומדגישים את הנזק הנגרם לה. במקרה זה, בשונה מביצוע עבירה סטנדרטית של גניבה בידי עובד, הנאשמת הותירה את המתלוננת חסרת כל ואף שללה ממנה יכולות אנושיות בסיסיות כגון היכולת לקרוא ולראות כאשר גנבה ממנה את משקפי הראיה שלה ואת היכולת לשמור על היגיינה בסיסית בגניבת טיטוליה, מברשת שיניים וכלי רחצה נוספים. בנוסף, בגניבת תמונות וחפצים בעלי ערך רגשי נטלה הנאשמת כל זיכרון של המתלוננת ממעל 90 שנותיה והביאה את המתלוננת לחוסר אונים מוחלט. זאת, אף בנטילת פתק עם מספרי הטלפון של שכנותיה של המתלוננת שנחלצו לעזרתה עקב האירועים הקודמים שפורשו על ידיהן כ"פריצות".

פרט נוסף אשר מעיד על תחכומה של הנאשמת טמון בעיתוי הגניבות כאשר בנה יחידה של המתלוננת שוהה בחו"ל.

ערך הגניבות אינו ידוע והסכום הנקוב בכתב האישום נועד למלא אחר דרישת סעיף העבירה כי אחריות בפלילים תחול רק אם ערך הגניבה עולה על 1,000 ₪. להערכת ערך הגניבות הינו אלפי שקלים אך לא מעבר ל 10,000 ₪.

אין מחלוקת כי הנאשמת לא הרוויחה דבר מהמעשים. עוברי אורח נטלו חלק מהדברים.

השאלות העומדות להכרעה הינן שתיים. א. מהו מתחם הענישה היאה למקרה זה. ב. האם עלה בידי הנאשמת להוכיח קרבה לסייג המעניק פטור מאחריות פלילית עקב מחלת נפש ובכך להשפיע על המתחם.

6. דיון והכרעה

א. הערך החברתי המוגן שנפגע

זכות הקניין של המתלוננת נפגעה. כמו כן ערך האמון שבין עובד למעביד. חומרה יתרה יש בנסיבות מקרה זה כאשר קורבן העבירה הוא אדם קשיש, מוגבל פיזית ותלוי במטפל. הקשישים הינם בבחינת "טרף קל" וכל פגיעה כזו מערערת את תחושת הביטחון של הקשישים. אין מדובר אפוא "רק" בגניבה של פריטים שונים אלא מדובר בהתנהגות שיש בה כיעור מוסרי וערכי.

ר' לעניין זה ע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010) [להלן: "עניין אוחיון"]:

"גניבה בדרכי עורמה מקשישים הינה מן המעשים הנקלים ביותר ויש בה מימד חמור שבעתיים מכל מעשה גניבה אחר. מימד זה בא לידי ביטוי בפן הבלתי מוסרי אשר מתנוסס מעל מעשים קשים אלו. זהו אותו פן אשר מזעזע את הנפש ומעורר את סלידתנו העמוקה, שכן מצווים אנו לערך העליון של "וְהִדְרָתָּ פְּנֵי זָקֵן" (ויקרא י"ט לב'). אשר על כן מצווים בתי המשפט להכביד את ידיהם כנגד אלו הרומסים ברגל גסה את ביטחונם האישי של הקשישים וגוזלים את רכושם בדרכים נלוזות. חייבים אנו להיות מגן של ברזל לאותם קשישים, למען יורתעו מבצעי עבירה בכוח מלפגוע באוכלוסיה זו."

ר' גם ע"פ 5931/11 עבדולייב נ' מדינת ישראל (22.10.2013):

"בית משפט זה כבר עמד פעמים רבות על הצורך להגן ביתר שאת על אותם חלקים חלשים בחברה שקולם אינו נשמע, ביניהם גם הקשישים... אכן, בחברתנו קיימת תופעה מכוערת של פגיעה בחסרי ישע, כגון קשישים, בעלי מוגבלויות וכו', מתוך הנחה כי יהיו טרף קל, שלא יתנגד ולעיתים אף אינו יכול להשמיע קול, פשוטו כמשמעו. לפגיעות אלה צורות שונות, בין במעשי שוד, בין בהונאות מסוגים שונים וברמות תכום משתנות. המשמעות של פגיעות אלה, במופעיהן השונים, היא פגיעה חזקה וקשה בביטחונם האישי של הקורבנות ושל קבוצות שלמות, החשות שאין להן עוד מקום מבטחים בו יוכלו להמשיך ולהתקיים בכבוד וללא חשש.

המגמה בה נקט בית משפט זה היא מגמה מחמירה ביחס לעבירות מסוג זה, המבכרת את ההגנה על החיים והגוף של קבוצות אלה על פני נסיבות אישיות ומקלות של נאשמים... מגמה זו נכונה ור'יה היא. בידינו חרב הענישה, אותה יש להניף במקרים המתאימים. קבוצות אלה של קורבנות אינן זוכות לתהודה ציבורית או לקול במרחב הציבורי באופן תדיר, ומגמת ענישה אחרת, עשויה לפגוע בתחושת הביטחון שלהן, ולעודד עבריינים פוטנציאליים להמשיך ולנצל קורבנות "קלים" מסוג זה."

ר' לעניין זה גם למשל בע"פ 6056/18 אדרי נ' מדינת ישראל (16.5.2019) [להלן: "עניין אדרי"]:

"פגיעה בקשישים ובחסרי ישע נמנית עם המעשים הנקלים והבזויים ביותר שידעה החברה. מעשים אלו פוגעים באופן חמור בביטחונם האישי של הקורבנות - ושל אוכלוסיות שלמות - ובזכותם להתקיים בכבוד וללא מורא. מעשים אלו אף משקפים דפוס התנהגות אנטי סוציאלי אשר מגלם בתוכו אכזריות ואדישות לנזק הנגרם לקורבן העבירה... לא אחת עמד בית משפט זה על תפקידו בהגנה על חסרי ישע ועל קשישים, שמטבע הדברים מהווים טרף

קל ונוח לעבריינים. תפקידנו זה מחייב גזירת עונשים מחמירים ומרתיעים. אמנם הענישה היא לעולם אינדיבידואלית, ושומה על בית המשפט לשקול את נסיבותיו האישיות של כל נאשם ונאשם, אפילו מדובר בעבירה שקורבנה הוא קשיש... ואולם, בעבירות המבוצעות נגד אוכלוסיות חלשות עיקרון הענישה האינדיבידואלית לרוב ייסוג אל מול אינטרסים כבדי משקל ושיקולי ענישה אחרים, שבמרכזם עקרונות הגמול וההרתעה."

ב. מדיניות הענישה הנוהגת:

בבחינת מדיניות הענישה הנוהגת יובאו גם גזרי הדין של בתי משפט השלום לפי שהעבירה הינה בסמכות בית משפט שלום.

עוד יש בדעתי להתייחס בבחינת מדיניות הענישה הנוהגת גם למקרים חמורים יותר וקלים יותר על מנת לקבוע מתחם ענישה ראוי ונכון ככל האפשר.

רע"פ 1524/21 **מרים משייב נ' מדינת ישראל** (4.4.2021), בו נידון עניינה של נאשמת שהורשעה בריבוי עבירות גניבה בידי עובד, הונאה בכרטיס חיוב וגניבת כרטיס חיוב. סכום הגניבה הכולל כ-43,000 ₪. נפסק כי מתחם העונש ההולם נע בין 18-36 חודשים מאסר בפועל והנאשמת נידונה ל-24 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. הנאשמת עבדה כמטפלת בקשישים ובמספר אירועים גנבה כספים, תכשיטים וכרטיס אשראי באמצעותו ביצעה רכישות. ערעורה לבית המשפט המחוזי התקבל ועונשה הוקל ל-15 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון נתן דעתו לנסיבותיה האישיות ולהמלצת שירות המבחן להימנע ממאסר בפועל, **ומנגד לעברה הפלילי בעבירות דומות** ולחומרת המעשים; דחה בקשת רשות ערעור שהגישה;

רע"פ 3456/16 **פלונת נ' מדינת ישראל** (17.5.2016), בו נידון עניינה של נאשמת שעבדה כמטפלת בקשישים והורשעה על פי הודאתה בשלושה כתבי אישום שצורפו בעבירות גניבה בידי עובד, גניבת כרטיס חיוב והונאה בכרטיס חיוב, ובעבירת התפרצות לדירה וגניבה. על פי כתב האישום בתיק הראשון הנאשמת עבדה כמטפלת סיעודית בביתן של קשישות ובהיותה בביתן לצורך עבודתה גנבה מהן תכשיטים רבים העשויים זהב יהלומים ופנינים. בתיק השני ולאחר שנחקרה במשטרה על התיק הראשון ושחררה, הנאשמת שכפלה מפתח דירתה של המתלוננת כאשר המתלוננת הייתה בטיפול רפואי ולאחר כשבוע כאשר המתלוננת נעדרה מדירתה בשל טיפול רפואי והמשיבה ידעה זאת היא התפרצה לדירת המתלוננת באמצעות המפתח המשוכפל וגנבה תכשיטים, ו1,000 ₪ במזומן. באישום השני, בזמן שסעדה אישה שסבלה ממחלה קשה, גנבה ממנה סכום העולה על 1,000 דולר. עניינו של התיק השלישי עבירות של גניבת כרטיס חיוב והונאה בכרטיס חיוב אשר בוצעו אף הן לאחר החקירה בגין התיק הראשון. הנאשמת גנבה שני כרטיסי אשראי ממתלוננת סיעודית בה טיפלה ועשתה בהם במשך חודשים, 17 שימושים לצורך קניות שונות שביצעה שכללו בין היתר תכשיטים ובגדים. **בית משפט השלום גזר עליה שישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועונשים נלווים.** ערעור המדינה התקבל ועונשה הוחמר **לתשעה חודשי מאסר.** בפסק דינו של בית המשפט המחוזי נקבע כי הגם שהמתחם אשר נקבע על ידי בית משפט השלום הינו נכון, 6-24 חודשים מאסר בפועל הרי שמדובר בשלושה אירועים נפרדים ולא כפי קביעת בית משפט השלום. בית המשפט העליון קבע כי "העונש שהשיתה עליה ערכאת הערעור הוא ראוי, ומאזן היטב בין מכלול נסיבות העניין, ובכללם חומרתם הרבה של מעשיה לצד נסיבותיה האישיות הקשות";

רע"פ 5212/13 **אדינה שמעון נ' מדינת ישראל** (29.8.2013), בו נידון עניינה של נאשמת שהורשעה בעבירות גניבת כרטיס חיוב, הונאה בכרטיס חיוב וקבלת דבר במרמה ונגזרו עליה עשרה חודשי מאסר בפועל והפעלת מאסר מותנה כך שסה"כ הטלו עליה **12 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים**. התביעה עתרה לקביעת מתחם בין 4-18 מאסר בפועל. הנאשמת עבדה כמטפלת בקשיש וביצעה עסקאות בכרטיס האשראי שבבעלותו בסך כולל של כ-2,000 ₪. לחובתה עמד מאסר על תנאי בן 7 חודשים בגין עבירה דומה. ערכאות הערעור לא התערבו בעונש חרף המלצת שירות המבחן להימנע מעונש מאסר בפועל;

ע"פ 1134-03-18 (מחוזי נצרת) **שפירא נ' מדינת ישראל** (28.11.2018), בו נדחה ערעור נאשמת שעבדה כמטפלת ומנקה אצל זוג קשישים כבני תשעים. הנאשמת הודתה במיוחס לה כי גנבה מארנקו של המתלונן מאות שקלים במספר הזדמנויות וניסתה ליטול סכומים נוספים. בית משפט השלום קבע כי מתחם עונש הולם נע בין מאסר על-תנאי, לבין מאסר לתקופה קצרה, בצירוף עונשים נלווים. **נגזרו על הנאשמת שלושה חודשי מאסר על תנאי ועונשים נלווים**. ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי על עצם הרשעתה בדיון, נדחה, והעונש נותר על כנו;

בעפ"ג (חי') 55502-05-14 **סקיף נ' מדינת ישראל** (13.11.2014) נדון ערעורה של נאשמת שהועסקה במשך כשנתיים וחצי על ידי זוג קשישים, כמטפלת ומלווה, והחזיקה לשם כך בכרטיסי אשראי ופנקסי שיקים של זוג הקשישים. הנאשמת ניצלה את חולשתם הגופנית, חוסר הניסיון ותמימותם של המתלוננים, ובמרמה, זיוף וגניבה גזלה מהם סכום המתקרב למיליון ₪. **נקבע ואושר מתחם עונש הולם שנע בין 4 ל-6 שנות מאסר ברכיב העיקרי**. בית המשפט המחוזי אישר את העונש בקבעו כי "נוכח חומרת העבירות וריבוי המעשים, אשר נפרסו על פני שנים, תוך ניצול, בין היתר, של קשישים שנתנו אמון במערערת, סבורני כי העונשים שהוטלו על המערערת הינם עונשים הולמים וראויים ואין מקום להתערב בהם".

בת"פ (שלום קריות) 64348-10-21 **מדינת ישראל נ' אחלאם דיאב** (18.12.22) הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בעבירת גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, הנאשמת עבדה בביתם של המתלוננים מטעם חברת סיעוד. הנאשמת גנבה מארון הבגדים בחדר השינה של המתלוננים תיק ובו תכשיטים בשווי עשרות אלפי שקלים. את התיק הכניסה לשקית אשפה שחורה ויצאה עמה מהבית. בהמשך הגיעה הנאשמת שוב לעבוד בבית המתלוננים, אז הבחינה המתלוננת כי במושב האחורי של הרכבמונח התיק שנגנב מביתה. בתיק נמצאו חלק מהתכשיטים הגנובים. בהמשך החזירה הנאשמת פריט נוסף אותו גנבה. עם זאת, שלושה תכשיטים שנגנבו, בסכום כולל של 3,300 ₪. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה **הנע בין עונש מאסר קצר שניתן לשאת בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל**. בית המשפט קבע כי יש לחרוג ממתחם העונש הולם בשל שיקולי שיקום משמעותיים **העמיד את הנאשמת בפיקוח שירות המבחן למשך 18 חודשים**.

ת"פ (שלום קריות) 28556-05-19 **מדינת ישראל נ' סהא ג'ראר** (3.3.21). הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בעובדות כתב אישום מתוקן המייחס לה עבירה של גניבה בידי עובד, לפי סעיף 391 לחוק העונשין, וכן עבירה של הונאה בכרטיס חיוב, לפי סעיף 17 רישא לחוק כרטיסי חיוב, תשמ"ו-1986 + סעיף 29(א) לחוק העונשין. לפי עובדות כתב האישום הנאשמת עבדה כמטפלת במתלוננת. באחת ההזדמנויות גנבו הנאשמים - בעל ואישה - את כרטיס החיוב של המתלוננת, באופן שהנאשמת נטלה את הכרטיס והעבירה אותו לנאשם. בהמשך, משך הנאשם, באמצעות הכרטיס

סך של 6,000 ₪ ממכשיר כספומט. במועד אחר גנבו הנאשמים בשנית את הכרטיס, בדרך דומה, והנאשם משך ממכשיר הכספומט סך של 6,000 ₪ נוספים. סך הכל, נטלו לידיהם הנאשמים סך של 12,000 ₪ מחשבונה של המתלוננת. **נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין עונש מאסר על תנאי ועד 12 חודשי מאסר בפועל.** הנאשמת נדונה לריצוי של"צ.

ת"פ (שלום רמלה) 61227-07-19 **מדינת ישראל נ' שרונה בן שבת** (9.5.21). על פי עובדות כתב האישום, בעת שהנאשמת עבדה כמטפלת סיעודית של המתלוננת, היא גנבה מתוך תיקה של המתלוננת שהיה בארון הבית קופסה ובה תכשיטי זהב עתיקים, לרבות שרשרת, טבעות, עגילים וצמידים. בהמשך, עוד באותו יום, מכרה הנאשמת את התכשיטים שגנבה לאדם אחר תמורת 3,200 ₪. בנוסף, גנבה הנאשמת מבנה של המתלוננת 350 ₪ שאותם הוציאה מתוך ארנקו. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין של"צ עד מספר חודשי מאסר בפועל הניתנים לריצוי בדרך של עבודות שירות. הוטלו על הנאשמת 220 שעות של"צ.

ת"פ (ת"א) 37911-04-14 **מדינת ישראל נ' חבר** (2.12.2015) הנאשמת הועסקה במהלך תקופה של שנתיים בעבודות של טיפול בקשישים. כתב האישום ייחס לה **11 עבירות גניבה שונות מקשישים אצלם עבדה או טיפלה** בסכום כולל של כ-64,000 ₪ לצד גניבת תכשיטים שונים יקרי ערך. [בחלק מהמקרים הואשמה גם בעבירה של גניבת עובד ממעביד]. בית המשפט קבע מתחם ענישה על פי העבירות השונות ממאסר בדרך של עבודות שירות וגזר את דינה לעונש מאסר כולל של 24 חודשי מאסר וענישה נלווית.

בבואי לקבוע את מתחם הענישה אני נותן דעתי למדיניות הענישה הנוהגת, לצד הנסיבות. **אינני אומד את עונשה של הנאשמת רק על פי ערך הגניבות, אלא גם למשמעות הגניבות מבחינת המתלוננת אשר בסופו של יום מצאה עצמה עם דירה ריקה לחלוטין, ללא רהיטים וללא ציוד אישי כלשהו.**

אני קובע אפוא מתחם של בין מספר חודשי מאסר בפועל למאסר בפועל בן 16 חודשים.

ג. מכאן, לשאלה האם הנאשמת הוכיחה כי פעלה בקרבה לסייג לאחריות פלילית, קביעה שיש לה השלכה למתחם הענישה. זו ליבת המחלוקת שבין התביעה וההגנה.

1. המתווה הנורמטיבי

לדעת הכל הגניבות של הנאשמת הינן חסרות פשר. הגניבות (הפריטים הושלכו לחצר ולא הניבו רווח כלשהו לנאשמת), מעלות סימני שאלה. על ההגנה לעמוד בנטל להוכיח כי הנאשמת קרובה לסייג לאחריות הפלילית.

על המקור הנורמטיבי ומהות הקרבה לסייג ר' דברי כב' השופט עמית בע"פ 1865/14 פלוני נ' מדינת ישראל) (4.1.16) (להלן: "פסק דין פלוני")

"ההתחשבות במצבו הנפשי של הנאשם כשיקול רלוונטי בענישה, באה לידי ביטוי בתיקון 113 לחוק העונשין בסעיף 40ט הקובע כלהלן:

(א) בקביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם כאמור בסעיף 40ג(א), יתחשב בית המשפט בהתקיימותן של נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, המפורטות להלן, ובמידה שבה התקיימו, ככל שסבר שהן משפיעות על חומרת מעשה העבירה ועל אשמו של הנאשם:
[...]

(6) יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו או את משמעות מעשהו, לרבות בשל גילו;

(7) יכולתו של הנאשם להימנע מהמעשה ומידת השליטה שלו על מעשהו, לרבות עקב התגרות של נפגע העבירה;
[...](8)

(9) הקרבה לסייג לאחריות פלילית כאמור בסימן ב' לפרק ה'1;

(ב) לעניין נסיבות כאמור בסעיף קטן (א)(6) עד (9), בית המשפט יתחשב בהן ככל שסבר שהן מפחיתות את חומרת מעשה העבירה ואת אשמו של הנאשם.

המחוקק הכיר אפוא במצב בו הנאשם נמצא אחראי למעשיו, אך יכולתו להבין או להימנע מהמעשה נפגמה במידת-מה, או שהוא קרוב לסייג לאחריות פלילית, ויש בכך כדי להפחית את מידת האשם המוסרי של הנאשם:

"מכאן, שכדי להביא בחשבון את מצבו הנפשי של נאשם לצורך הקלה מסוימת בעונשו, אין צורך ברור - כפי שזה קיים בטרם הכרעה בשאלת תחולתו של סייג אי-השפיות - לקבוע אם הנאשם חולה בהכרח במחלת נפש. בניסוח אחר של הדברים, לצורך גיבוש הנתונים בשלב גזר הדין, די בכך שיקבע כי הנאשם סובל מהפרעה נפשית משמעותית, וזאת מבלי לקבוע ממצא חד-משמעי באשר לקיומה של מחלת נפש של ממש."

רף ההוכחה הנדרש הינו במאזן ההסתברויות במשפט האזרחי. ר' סעיף 40 י (ג) לחוק. כמו כן, ר' ע"פ 7876/15 חמאמרה נגד מדינת ישראל (30.8.17), פסקה 25.

2. מן הכלל אל הפרט

מספר חוות דעת בתחום הפסיכיאטריה הוגשו בהליך זה.

חוו"ד פסיכיאטרית 30.4.23 - ד"ר שלמן אירינה

במהלך החקירה במשטרה הנאשמת הפגינה שיתוף פעולה חלקי בכל מה שקשור לעבירה אך בשאר התחומים הינה קוהרנטית וללא עדות לתסמינים לפסיכוטיים. לא ניתן להתרשם ממצבה הנפשי בסרטונים שבחומרי החקירה. בבדיקה הפסיכיאטרית שנערכה סמוך לאירוע הנאשמת הביעה שיתוף פעולה חלקי ולכן לא ניתן היה להשלים את הבדיקה ולהתרשם ממצבה הנפשי. משכך, לא ניתן לקבוע חד משמעית האם הייתה אחראית על מעשיה בעת ביצוע העבירה המיוחסת לה.

חוו"ד פרופ' אנטולי קריינין מטעם ההגנה והסניגוריה הציבורית (1.8.23)

מתאר את תולדות חיי הנאשמת. הנאשמת שוללת תורשה פסיכיאטרית במשפחה ושימוש באלכוהול/ סמים. הנאשמת מספרת שהחלה לסבול בתדירות גבוהה מכאבי ראש וחולשה בשעות הבוקר כ-3-4 פעמים בשבוע. בנוסף בפרוור 2023 עודכנה על כך שאביה נפטר וקיבלה זאת קשה.

לדברי הנאשמת היא סובלת מפגיעות ראש חוזרות המלוות באובדן הכרה, אינה מטופלת תרופתית. בבדיקה שנערכה עבורה לא יצרה קשר עין עם עורך הבדיקה אלא רק עם המתורגמנית, האחרונה מאשרת שזהו מנהג מוסלמי מטעמי צניעות. לא נמצאו הפרעות בהלך החשיבה. הנאשמת מסרה כי לא זוכרת דבר, לא מודעת ואין לה הסבר לנראה בסרטונים. בנוסף, זו שוללת הפרעות בתפיסת חושים ולא נראית הזייתית. הנאשמת מוסרת שמרבה לסבול מכאבי ראש ובשנה האחרונה בתדירות גבוהה. השיפוט והשיקול ללא ממצא פתולוגי.

ביחס לעבירה- הנאשמת מביעה חרטה על הנעשה, מבקשת סליחה מהמשפחה ומעם ישראל. עם זאת, שוב מוסרת שאינה זוכרת דבר ואין לה הסבר למעשיה.

לדברי פרופ' קריינין, הנאשמת סובלת מתחלואה כפולה, מצטיירת כאישה אשר במהלך חייה נחשפה לאירועים קשים כולל התעללות מינית ופיזית, מלווים בפגיעות מוח קשות עד אובדן הכרה.

ניכר חוסר הגיון קיצוני בגניבות של הנאשמת שהתרחשו בלילות והסתיימו בפיזור החפצים בחצר הבית או בפח האשפה.

הפסיכיאטר מדגיש כי התרשם מהנאשמת כאדם אמין ואותנטי. הדבר בא לידי ביטוי במענה על שאלות פתוחות ועקיפות ועל תלונותיה על כאבי הראש והחולשה המתאימים לאדם שעבר התקף אפילפטי או אקוויולנט שלו במהלך הלילה.

לדבריו, לאחר צפייה בחומר המצלמות, בסבירות גבוהה ניתן לשער כי מעשים אלו בוצעו בהיות הנאשמת בהשפעה של sleepwalking.

לאור זאת, סביר להניח כי המעשים בהם מואשמת הנאשמת בוצעו בהשפעת מצב שלא יכלה להימנע מלבצעם. בנוסף, בסבירות גבוהה ניתן לשער כי הנאשמת סובלת מהשלכות נירו-פסיכיאטריות מאוחרות לאחר פגיעות ראש חוזרות עם איבוד הכרה ותגובה בתר חבלתית כרונית מורכבת לאחר התעללות מינית ופיזית ותגובה הסתגלותית- אבל על מות אביה.

משכך, המסקנה הפסיכיאטרית המתבקשת הינה כי הנאשמת יכולה לעמוד לדין ולהיחקר. ביחס לאחריותה על המעשים

בהם הואשמה- בשלב זה אין תשובה חד משמעית. לשם מענה לשאלה זו ובכלל זה על מנת לאמת או לשלול את האבחנות יש מקום לבצע בירור נוירולוגי מעמיק בתנאי אשפוז.

יצוין כי בירור כאמור לא נערך (צ.ק.).

חוו"ד מומחה משלימה ד"ר אירינה שלמן 17.8.23

לאחר צפייה בחומרי החקירה כולל סרטוני חקירה מהתאריכים 21.3.23 ו-23.3.23 ד"ר שלמן טוענת כי הנאשמת משתפת פעולה ועונה על שאלות בצורה עניינית למעט שאלות הקשורות לעבירה המיוחסת לה. בשתי החקירות הנאשמת קוהרנטית ללא סימנים פסיכויטיים.

אפשרות של הליכה סהרורית כמוצע על ידי פרופ' קריינין נשללה לאחר שד"ר שלמן צפתה והתרשמה מסרטוני המצלמה הביתית כי הנאשמת נוהגת בזהירות, משתדלת להיות שקטה ולא להפיק רעשים, מבצעת פעולות מורכבות ומכוונת אותם בצורה מתוככמת. למשל, לפני הורדת השולחן בחדר המדרגות הנאשמת בודקת בקפדנות האם הוא מצליח לעבור בין הקירות ובהזדמנות אחרת בודקת האם הדלת של הדירה סגורה לפני שהיא מתחילה לרדת במדרגות עם החפצים. התנהגות זו אינה אופיינית לאדם הסובל מ- **Somnambulism** (הליכה סהרורית) כאשר בדרך כלל מדובר בפעילות של גוף אוטומטית וסטראוטיפית ללא מעורבות תודעה.

הנאשמת נבדקה ביום 10.4.23 ושם לא הייתה עדות למצב פסיכויטי או אפקטיבי ולא הייתה התרשמות מקיום הפרעה נפשית כלשהי.

ד"ר שלמן סבורה כי מעשי הנאשמת לא בוצעו תוך "הליכה סהרורית" וזאת עקב מידת המורכבות של אלו, תדירותם ועוד סימנים נלווים. עם זאת, כדי לקבוע עובדות באופן חד משמעי יש מקום להתייעצות עם מומחה בתחום הפרעות השינה.

גם כאן בירור כאמור לא בוצע (צ.ק.).

חוו"ד משלימה נוספת ד"ר אירינה שלמן

אין חילוקי דעות עם פרופ' קריינין ביחס למצבה הנפשי של הנאשמת וכשירותה לעמוד לדין. עיון בחוות דעתו של פרופ' קריינין מעלה מסקנות דומות לחוות דעתה של ד"ר שלמן כפי שציין בחוות דעתו. לגבי אחריותה של הנאשמת למעשיה בעת ביצוע העבירה ויכולתה לשאת אחריות מבחינה פסיכיאטרית, בשלב זה אין תשובה חד משמעית.

ד"ר שלמן התבקשה על ידי להתייחס למסמך הנחזה להיות מסמך של משרד הבריאות האוזבקי כי הנאשמת אובחנה בשנת 2015 כלוקה בסכיזופרניה. במכתב מיום 26.11.23 פקפקה ד"ר שלמן באמינות המסמך על יסוד אלה: המסמך לא נושא תאריך, לא מפרט את תסמיני המחלה ואין בו פירוט של הטיפול התרופתי. כמו כן, במהלך הבדיקות שערכה לנאשמת בשנת 2023 אמרה לה הנאשמת שמעולם לא הייתה בטיפול ובמעקב פסיכיאטרי בארץ מולדתה ולא נטלה שום טיפול תרופתי לא באוזבקיסטן ולא בארץ. לאלה יש להוסיף כי בבדיקות הפסיכיאטריות לא הייתה שום עדות

לתסמינים של מחלת הסכיזופרניה או פסיכוזה מסוג אחר.

גם אשר לטענה כי מות אבי הנאשמת גרם להגיב כפי המתואר בכתב האישום קבעה ד"ר שלמן שאין בטענה זו ממש לפי שאין קשר בין האבל לבין המעשים ובכל מקרה לנאשמת לא הייתה דעה מחמיאה על אביה והיא עזבה את בית הוריה בגיל צעיר מאד כי התחתנה.

אחר הטיעונים לעונש הגיש הסניגור את מכתבו של מר דוד אגייב מיום 22.11.23. מר אגייב משמש כמנהל מסגרת לחלופת מעצר ולמעצר באיזוק אלקטרוני "עמותת אכפת" והנאשמת שוהה אצלו במעצר באיזוק אלקטרוני מאז יום 5.5.23.

במכתבו מציין מר אגייב כי במהלך שהייתה התגלו בעיות רבות בעיקר בתחום בריאות הנפש, היא מקבלת באופן קבוע תרופות הרגעה, אושפזה פעמיים, התנהגותה מעת לעת מנותקת מהמציאות והיא נצפתה פעמים רבות זורקת ציוד מחלון החדר ומחוץ לבית ללא הסבר הגיוני, ובתקופה האחרונה השמיעה ביטויים אובדניים ואף גורמי הפיקוח מטעם שב"ס היו בביקורות עקב מצבה הנפשי המתדרדר.

אין לאל ידי לקבל את קביעת מר אגייב כי התגלו בעיות בתחום בריאות הנפש לפי שאין טענה כי הנאשמת קיבלה טיפול במסגרת פסיכיאטרית במהלך שני האשפוזים.

מכתב השגרירות האוזבקית מיום 29.10.23 אינו מעלה ואינו מוריד לסוגיה השנויה במחלוקת.

3. כללם של דברים

צר לי שהמסמך של מה שנחזה להיות אישור של משרד הבריאות האוזבקי הוגש רק ביום 19.11.23 בעוד הסוגיה הפסיכיאטרית נטענה כבר ביום 9.5.23. השיהוי הכבד פועל לחובת ההגנה ומכל מקום המסמך המסכם של ד"ר שלמן המושתת על נדבכים עובדתיים ועל דברים שהנאשמת עצמה אמרה לד"ר שלמן, מדבר בעד עצמו. לא נמצאה עדות כלשהי להיות הנאשמת לוקה בסכיזופרניה.

יצוין כי גם במסמך שהגיע מאוזבקיסטן צוין לגבי הסכיזופרניה שמדובר ב: "initial stage of schizophrenia", קרי, שלב התחלתי.

לטעמי, העובדה שבמשך שמונה שנים תמימות ובהן חמש וחצי שנים בארץ מאז אובחנה הנאשמת לכאורה, לא התגלו תסמינים כלשהם, היא המלמדת שיש ממש בקביעת ד"ר שלמן שאין עדות כלשהי שהנאשמת לוקה בסכיזופרניה.

מכאן לשאלה האם הנאשמת סובלת מ"הפרעה נפשית משמעותית" כנאמר בפסק דין פלוני. אין קביעה כזו הן לשיטת ד"ר שלמן והן לשיטת פרופ' קריינין. אפשר שהנאשמת סובלת מהפרעה נפשית כלשהי אולם אין מדובר בהפרעה

אשר לטענה שאפשר שהמעשים בוצעו בהיות הנאשמת בהשפעה של sleepwalking כנאמר בחוות הדעת של מומחה ההגנה, פרופ' קריינין.

ד"ר שלמן שללה אפשרות זו כאמור בחוות דעתה מיום 17.8.23 לאחר שצפתה בסרטון המתעד את התנהגות הנאשמת בשעת הוצאת החפצים מהדירה, התנהגות שאינה עולה בקנה אחד עם הליכה סהרורית. מאפייני ההתנהגות מלמדים על תודעה מלאה בעוד בהליכה סהרורית הגוף פועל כאוטומט במנותק מהתודעה.

עיינתי בקובץ המאמרים שצורף ע"י ב"כ הנאשמת אך אין בהם כדי להועיל.

א. סוגיית ההתנהלות הזהירה כנצפה בסרטון לעומת האוטומטיזם לא קיבלה התייחסות משלימה מאת פרופ' קריינין.

ב. נקבע מפורשות במאמר "Duquesne criminal law", כי יש להגן על ההולכים מתוך שינה שהינם נטולי מודעות מפני פציעות עצמיות או מפגיעה באחרים: "similarly, even though a sleepwalker may not have conscious awareness during a sleepwalking episode, an individual that sleepwalk on a regular basis is aware that she suffers from a sleep disorder and needs to take precautions to protect herself and others from injury". (עמ' 136).

ג. עיתוי המעשים בשעה שבנה של המתלוננת שוהה בחו"ל מלמד אף הוא כי אין ממש בטענה.

סוף דבר- הקרבה לסייג של פטור מחמת מחלת נפש לא הוכחה גם לא במאזן ההסתברויות.

כאמור לעיל, המעשים הינם חסרי פשר אולם לכך התייחסתי בהכרעת הדין:

"לא אחת קורה שהפסיכס הראייתי אינו מושלם. העובדה שקיימים חללים ראייתיים לא מוסברים ותהיות חסרות מענה אינה חוסמת בהכרח את האפשרות להרשיע על פי המארג הראייתי הקיים. זאת, כאשר על אף התהיות הבלתי מוסברות עומדת בעינה המסקנה שהאשמה הוכחה מעבר לכל ספק סביר" (ע"פ 2478/12 סאטי אגבריה נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (13.5.2015); ע"פ 4179/09 מדינת ישראל נ' וולקוב, פסקה 30 לפסק דינו של השופט (כתוארו אז) גרוניס (18.10.2010)).

המתחם יעמוד אפוא כפי שקבעתי בטרם הדיון בקרבה לסייג על מספר חודשי מאסר בפועל למאסר בפועל בן 16 חודשים.

4. נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

הנאשמת נטולת עבר פלילי ושהתה בארץ עד למעצרה חמש וחצי שנים.

הנאשמת אכן נטלה אחריות כל מקצת מן הגניבות, אולם אי נטילת האחריות לגבי הגניבות האחרות אינה יכולה לפעול לחובתה.

פגיעה של מאסר בנאשמת ובמשפחתה תהיה קשה. הנאשמת זרה בארץ, אין לה קרוב או מודע, שליטתה בשפה העברית דלה ביותר (היא אף אינה דוברת השפה הרוסית השכיחה באופן יחסי, ובמהלך הדיונים נזקקה למתורגמן בשפה האוזבקית) כך שכליאתה וכפועל יוצא קשיי תקשורת עם אסירות אחרות יוליכו לקשיים שאינם מנת חלקו של אסיר/ה בן/ת הארץ הזאת. כמו כן, משפחתה של הנאשמת מונה אם, בעל, ילדים ונכד. הדעת נותנת כי גם התא המשפחתי ייפגע כתוצאה ממאסר אפשרי של הנאשמת.

במכלול השיקולים יש להביא בחשבון כי הנאשמת הייתה עצורה מאחורי סורג ובריה מיום 21.2.23 עד 4.5.23 ומאז ועד היום היא נתונה במעצר באיזוק אלקטרוני.

פשיטא כי את תקופת המעצר הממשי יש לנקות מכל תקופת מאסר ובמקרה זה מדובר בחודשיים וחצי לערך. כמו כן, גם את תקופת המעצר באיזוק אלקטרוני כשישה וחצי חודשים יש להביא בחשבון הגם שלא יום כנגד יום. בשאלה האם יש לנכות את ימי המעצר בפיקוח אלקטרוני מתקופת המאסר אני מפנה לדברי המשנה לנשיאה כבוד השופט רובינשטיין בע"פ 7768/15 פלוני נ' מדינת ישראל (20.4.16).

(ר' סוף פסקה 43 לפסק הדין).

"ואחר שאמרנו את אלה, וההבחנה ברורה, לדעתי יש מקום להתחשבות בתקופה ארוכה של מעצר בפיקוח אלקטרוני-כמו גם מעצר בית מלא בכלל-בגדרי הענישה, אך כי כמובן לא במידה זהה למעצר במתקן כליאה, והדגש בעיניי הוא על תקופה ארוכה".

אני סבור שיש למקם הנאשמת בחלקו העליון של המתחם בניכוי ימי המעצר ותוך התחשבות בתקופת המעצר הממושכת באיזוק אלקטרוני ובנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

5 אחרית דבר

גזר הדין אינו קל עבורי לפי שעל כפות המאזניים מצויות נסיבות יוצאות דופן וייחודיות. מחד, המשמעות הקשה של מעשי הגניבה על המתלוננת אשר נותרה בחוסר כל, כמו גם הצורך בהעברתה למסגרת סיעודית בהיעדר מטפלת אחרת. מאידך, מעשים חסרי פשר שלא הניבו לנאשמת טובת הנאה כלשהי. לאחר ששקלתי כל האמור לעיל אני גוזר על הנאשמת העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים בניכוי תקופת מעצרה מיום 21.2.23 עד 4.5.23.

ב. שבעה חודשים מאסר על תנאי והתנאי הוא שלא תעבור עבירות כלשהן כנגד הרכוש במשך 3 שנים מהיום.

ג. הנאשמת תפצה את המתלוננת בסך 10,000 ₪ אשר ישולמו עד ולא יאוחר מיום 1.1.24.

אני משהה ביצוע עונש המאסר בפועל עד יום 3.12.23 שעה 9:00 על מנת לאפשר לסנגור לשקול את צעדיו. ביום 3.12.23 שעה 9:00 הנאשמת תילקח ממקום המעצר באיזוק אלקטרוני לכלא נווה תרצה על ידי מר דוד אגייב או על ידי משטרת ישראל. עד לתחילת ריצוי העונש יעמדו התנאים המגבילים הקיימים ובכלל זה הערבויות והמעצר באיזוק אלקטרוני, על כנם.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י"ד כסלו תשפ"ד, 27 נובמבר 2023, במעמד הצדדים.